

REVIZIÓS-NÓTA

A hidakat még a vén Duna nyeli,
még varosodnak a szörnyű sebek;
még meleg a százezer hullá a Don-karjában
s már venitanak az ebek,

A saját jussán izzad a paraszt,
de még nem kóstolta meg a kenyeret;
még érzi a jármot tegnapi hátán
s már megcibálják az ebek,

Beteg papír a munkás bére,
s éhen bömböl otthon a gyerek;
még schasem dolgozott önmagáért
s már belemarnak az ebek,

Hítvány gazda csak hitvány konkolyt árul,
s kutyából szalonna nem lehet.
Napkelet felé halad a karaván;
hát ... ugassanak az ebek!

TANÍTS!

Mint vak, hiába-zöld ligetben,
beorkál, dűnnyög, tántorog ...
Színek csodáját fel nem issza,
s nem látja meg a csillagot.
Meséből él és hümmögésből:
fetyog, dolgozik, meghajol.
Számára szűk szabály az élet
s az egész világ: akol.

Még most is Dózsa húsát rágja
és most sem tudja, mit zabál...
Süveget forgat, tétovázik
és esténként kocsmába jár.
Két spriccer egész urasága,
s az se övé, amit kihány...
Vallásosra vert felesége
ösztövé, sötét és sovány.

Könyökkorában disznókat őrzött
s napszámba küldték azután...
Kenyerért bömbölt már pucéron;
schasem sírt a könny után.

Petőfi nem ír számára semmit
s hiába hullott Hajnóczy feje...
Úri huncutság volt az iskola;
nem volt hozzá se módja — ideje.

Szavaltak ám a magyar népről
csudás-csudákat s éneket...
S fene bánta, de nem a nagyságos,
ha megrekedt és meggebedt.
Aki tanult, az cucilista, —
annak csendőr csizmája jár...
Mert még majd bért fog kérni többet,
mert még kaszát fog és kiáll!

Van-e magyar, aki a népet,
vak népet látva szereti?
Ha van, hát álljon be a sorba
s fogadja meg, hogy nevelí!
Dicsőséges és komisz munka,
de meg kell fogni a kezét...
A csillag fölöttünk a fáklya
s — látóvá lesz a nép!